

**Wyrok Sądu Dyscyplinarnego Wyższego
z dnia 18 czerwca 1938 r.
sygn. akt D 19/38**

- 1) Protokół czynności sądowej powinien zawierać dokładne oznaczenie czasu dokonanej czynności, co rozumieć należy, jako wymóg zawarcia godziny rozpoczęcia i zakończenia każdej czynności urzędowej.**
- 2) Na kierownikach oddziałów ciąży obowiązek comiesięcznego sprawdzania repertoriów sądowych, a zarówno sam fakt dokonania tej czynności, jak i jej rezultat należy zawrzeć na marginesie repertorium.**

Dnia 18 czerwca 1938 r.

Sąd Dyscyplinarny Wyższy w składzie:

przewodniczący sędzia Sądu Najwyższego K. Fleszyński

członkowie sądu: sędzia Sądu Najwyższego J. Żurawski

sędzia Sądu Najwyższego J. Rykaczewski,

przy udziale prokuratora przy Sądzie Najwyższym S. Lubodzieckiego

i sędziego grodzkiego S. Habdank-Korzybskiego, jako protokolanta,

po rozpoznaniu na rozprawie tajnej dnia 18 czerwca 1938 r. odwołania obwinionego Antoniego Sanowskiego, sędziego sądu grodzkiego w Brzostku od wyroku sądu dyscyplinarnego krakowskiego okręgu apelacyjnego z dnia 30 kwietnia 1938 r. (sygn. akt Sd 8/38), którym wymierzono mu karę przeniesienia na inne miejsce służbowe na jego koszt oraz zasądzono o niego koszty postępowania dyscyplinarnego, na podstawie art. 129 § 1, 130 lit. a, 162 § 1 i 181 rozporządzenia – Prawo o ustroju sądów powszechnych¹ oraz art. 499 kodeksu postępowania karnego²

zaskarżony wyrok w przedmiocie winy zatwierdza, zaś w części dotyczącej wymiaru kary uchyla i obwinionego Antoniego Sanowskiego na karę upomnienia skazuje, a zarazem kosztami postępowania odwoławczego obciąża.

Uzasadnienie

Od wyszczególnionego w sentencji sądu dyscyplinarnego okręgu apelacyjnego w Krakowie założył obwiniony odwołanie w przedmiocie winy i kary.

W części dotyczącej winy Sąd Dyscyplinarny Wyższy odwołania obwinionego nie uwzględnił i zatwierdził zaskarżony wyrok jako słuszny i zgodny z przepisami prawnymi tam powołanymi.

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. 1928 nr 12 poz. 93.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. – Kodeks postępowania karnego, Dz.U. 1928 nr 33 poz. 313.

O ile bowiem chodzi o przewinienie objęte ustępem pierwszym zaskarżonego wyroku, przyznał obwiniony, że sentencje wyroków w sprawach: C 17/38, C 32/38, C 34/38 i Kg 440/37 sporządził po ogłoszeniu tychże. Uchybieniem powyższym naruszył obwiniony nie tylko powołane w zaskarżonym wyroku przepisy art. 365 i 386 k.p.k. (sprawa Kg 440/37), ale także przepisy art. 347 i 383 k.p.c. (sprawy C 17/38, C 32/38 i C 34/38). Jakkolwiek zaskarżony wyrok na te ostatnie przepisy kodeksu postępowania cywilnego³ się nie powołuje, nie może obwiniony z tego powodu się zaliczyć, gdyż przez to w swych prawach nie został naruszony.

Słusznie również został obwiniony uznany winnym przewinienia wyszczególnionego w ustępie drugim zaskarżonego wyroku, gdyż w myśl przepisu art. 235 lit. a k.p.k. protokół czynności sądowej ma zawierać dokładne oznaczenie czasu dokonanej czynności, a temu warunkowi nie czyni zadość wyszczególnienie tylko miesiąca i dnia sporządzenia protokołu, jak to miało miejsce w sprawach w ustępie drugim zaskarżonego wyroku wymienionych, lecz należy ponadto wymienić dokładną godzinę rozpoczęcia i zakończenia czynności urzędowej.

Wreszcie sprawdzanie repertoriów sądowych przez kierowników oddziałów ma się odbywać systematycznie co miesiąc, a fakt i wynik tego sprawdzenia ma być uwidoczniiony na marginesie repertorium (§§ 51 i 107 regulaminu ogólnego⁴). Jeżeli więc nawet obwiniony przy przedkładaniu sprawozdań z 4 stycznia, 1 kwietnia, 19 lipca i 9 października 1937 nadał wykaz aresztowanych i repertorium Kg, to przez to nie wypełnił jeszcze obowiązków ciążyących na nim, jako kierownika oddziału karnego i sędzim sprawującym kierownictwo sądu na mocy przepisów §§ 51 i 107 regulaminu ogólnego zwłaszcza, że obwiniony nie dostarczył dowodu, aby poza powyższymi czterema przypadkami wykaz aresztowanych i rep. Kg sprawdzał. Zaskarżony wyrok jest więc także w tej części uzasadniony.

Nie można natomiast odmówić słuszności wywodom odwołania w części dotyczącej wymiaru kary. Z popełnionych przez obwinionego przewinień przedstawia się wymienione w ustępie drugim zaskarżonego wyroku jako samo przez się porządkowe i tylko z uwagi na dalsze przewinienia podlega ukaraniu w postępowaniu dyscyplinarnym. Przewinienia wymienione w ustępie pierwszym i trzecim wyroku nie pociągnęły w danym przypadku żadnych ujemnych następstw dla wymiaru sprawiedliwości, gdyż wyniki rozprawy nie dostarczyły żadnych dowodów, aby sentencje wyroków spisane po ogłoszeniu były niezgodne z wyrokami ogłoszonymi lub by niesprawdzenie rejestrów pociągnęło za sobą jakieś dalsze uchybienia w załatwianiu spraw lub wykonaniu kar. Z uwagi na to nie przyjął Sąd Dyscyplinarny Wyższy przy wymiarze kary żadnych okoliczności obciążających, zaś jako okoliczności winę łagodzące, że obwiniony nie był dotychczas dyscyplinarnie karany i aplikacje jego jako sędziego

³ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

⁴ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 1932 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich w sprawach karnych, Dz.U. 1932 nr 110 poz. 909.

były bardzo dobre i w uwzględnieniu tego zaskarżony wyrok w przedmiocie kary uchylił i skazał obwinionego na karę upomnienia jako odpowiednią jego przewinieniu.

[Przywołane przepisy: 129 § 1 u.s.p., 130 lit. a u.s.p., 162 § 1 u.s.p., 181 u.s.p., 235 lit. a k.p.k., 365 k.p.k., 386 k.p.k., 499 k.p.k., 347 k.p.c., 383 k.p.c.]